

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an . . . . . 8 Lei
pe șase luni . . . 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

D-NII TACHE IONESCU ȘI PANU IN CHESTIE PERSONALĂ

D-nii Tache Ionescu și Panu s'au luat la trinteală în Cameră, spre marele amuzament al galeriei liberale.

ASASINUL PREMIAT!

(Fantasie într'un act pe un fond care ar putea deveni foarte real).

D. Mumuianu, energicul judecător de instrucție, a reușit să afle semnalmentele ucigașului din strada Teatrului, dupe niște scrisori anonime pe care le-a primit.

Vom reveni cu amănunte senzaționale.

(Ziarele)

Se crede că scrisorile cu amănunte asupra crimei din str. Teatrului, trimise d-lui Mumuianu, pornesc de la însuși criminalul. În interesul instrucției nu putem spune de cit atit.

Familia a fixat un premiu de 10.000 lei celui care va descoperi pe asasin.

(Acțeași — după două zile)

Sunt orele 1¹/₂ după amiază. În sala pașilor perduți și pentru unii, și a vremei perdate, de la palatul de justiție, domnește o mișcare și, o animație deosebită, ca 'n tot-d'a-una când este o chestie interesantă la ordinea zilei.

Intr'un grup Nenea Iancu Brătescu, care se vede că fumează un tutun, — de de și d-sa nu admite să se zică de cit «beaș tutun», — cu proprietăți deosebite, și curioase, căci fie-care dintre cei ce 'l ascultă, plecînd, spunea vecinului «**a-fumat rău Iancu**», — povestea cum a cunoscut pe Străclineasca.

În alte grupuri mai mari sau mai mici se spuneau amănunte, de către unii și alții asupra crimei, asupra cercetărilor, bănuelilor, presupusului asasin etc.

În sfîrșit crima din strada Teatrului, fiind afacerea curentă, de cînd cea cu rentă s'a mai domolit, toată lumea aceea împeștrită mai numai de asta vorbea.

Un observator atentiv, deci cine-va care să nu facă parte din poliția noastră, ar fi putut remarca că în toată acea mulțime, un singur om avea o atitudine și o fisonomie deosebită.

Curat îmbrăcat, cu... Dar-ca să nu nemulțumim pe nimeni lășăm mai bine descrierea fizicului și înfățișării acestui personaj la imaginația fie-cărui cititor.

Necunoscutul — să-i zicem ast-fel — se plimba liniștit de la un grup la altul, ascultînd cu o indiferență, pe care acelaș observator ar fi ghicit-o că e numai aparentă, tot ceea ce se spunea în privința crimei și omorîtorului.

Cîte-odată, cînd vr'unul din cei ce povesteau pentru a se face mai interesant, începea să dea și indicii în privința asasinului, un zîmbet fin încrețea colțul buzelor necunoscutului care trecea apoi la un alt grup.

II

La cabinetul IV de instrucție era o agitație neobișnuită; D. Mumuianu, titularul cabinetului, împreună cu d. Tătăranu, procuror general, și alți mem-

bri ai parchetului, ținuseră un fel de consiliu de război, în urma căruia judecătorul de instrucție trimesese după cine-va. Acel «cine-va» sosise și acum era închis cu dînsul.

Ușierul avea ordin să nu lase pe nimeni.

— D. judecător Mumuianu?

— Nu este aci, domnule.

— Te înșeli. Eă știu că este și vreaș să-i vorbesc. Și cu un gest discret cel ce întrebese, strecură o monedă de argint în mîna aprodului care se îmblînzi ca prin farmec.

— Vezî-că, uite, domnule, ce e. Nu pot să las pe nimeni să intre, pentru-că d. judecător este închis cu un vestit ghicitor, care citește în drojdia de cafea și află cu un meșteșug al lui toate secretele. D. judecător l'a adus ca să descopere pe omorîtorul sgîrcitei aleia din strada Teatrului.

Tainica revelațiune a aprodului aduse un zîmbet, mai mult un rinjet pe buzele celui care vrea să vază pe judecător.

— Ei bine, spune-i d-lui Mumuianu că cine-va vrea să-i spue unde este asasinul.

De abia isprăvise vorba și ușa cabinetului deschizîndu-se cu sgomot, apără d. Mumuianu.

— Cum? Ce asasin? Cine știe unde este?

— Eă, răspunșe necunoscutul, care era omul nostru din sala pașilor perduți.

— D-ta? Fii bine-venit d-le. Poftim, poftim, mă rog, d-ta înainte!

În cabinetul de instrucție nu se mai afla de cit un om bătrîn cu părul mare și cu niște ochelari spăimîntători care-i ascundeau ochii.

— Aminăm ședința pe mîine, maestre, zise judecătorul. Și bătrînul se ridică, salută în tăcere și își.

D. Mumuianu aștepta în picioare întrebător, mîncînd cu ochii pe necunoscut.

— D-le judecător de instrucție, dacă doriți într'o jumătate de oră veți avea pe asasin în mîinile dv. și meritul va fi numai al dv.

— D-le, vă atrag atenția că o glumă...

— Nu glumesc? V'o pot dovedi numai de cit!

— Cum, e serios? O! domnule, faceți justiției un serviciu imens, societății de asemenea. Dați-mi voe să vă mulțumesc în numele lor. (Îi strînge mîna cu efusiune). Sunteți un om de inimă d-le (îl ia în brațe și-l sărută). Și acum, pofuți, luați loc. Dacă vreți să-mi faceți plăcere și onoare... (îi oferă o țigare pe care necunoscutul o aprinde, apoi se așeză în fața judecătorului).

— Uitați însă un lucru, d-le judecător de instrucție.

— ???!

— Da. Chestia premiului.

— Aaa! Premiul de 10000 lei. Așa e, uitasem.

Dar nu e nimic. Imediat ce vom avea pe asasin...

— Pe asasin dacă vreaș eă (necunoscutul accentuă pe aceste cuvinte) îl veți avea într'un sfert de ceas. Deci să aranjem cu premiul.

Cred a ști că la o casă de bancă din capitală familia a depus banii pe care justiția îi poate ridica pentru a-i da descoperitorului. Faceți hirtia necesară pentru aceasta, și vorbesc.

Judecătorul privea curios de cite-va clipe la interlocutorul său.

— Și dacă refuz...

— Nu spun nimic.

— Și dacă te arestez...

— Asasinul scapă, ceea ce nu e în interesul dv. Ș'apoi nu sunt aci? Nu sint în mîinile dv?

— Aveți dreptate. De alt-fel hirtiile sunt gata, și iată d. procuror general care le va semna.

D. Tătăranu, care intra, fu pus în curent imediat cu ce e vorba și rămase profund impresionat la știrea că necunoscutul le va preda pe asasinul Străchineaschi.

Fără să mai esite d-sa semnă o chitanță în virtutea căreia prezentatorul putea să ridice banii de la casa X.

— Numele d-v?

— Vă rog lăsați locul gol. Voiu complectea eă.

— A! înțeleg, vă gîndiți la cele petrecute cu denunțatorul Humbertilor.

Necunoscutul zîmbi.

În acest moment bătău cine-va în ușe și aprodul băgă capul.

— Este un domn care aduce o scrisoare pentru domnul (arată pe necunoscut).

— A! sosește dovada așteptată. Vă rog lăsați să intre.

D. Mumuianu, vizibil mișcat, face un semn și omul intră. Ținea în mîna un mare plic.

Necunoscutul se repezi să'l ia și cu un semn imperceptibil îi arată hirtia semnată de procurorul general și care se afla pe biuroul d-lui Mumuianu.

— Ei bine, d-lor, aveți pe ucigaș! Veniți și vedeți.

Cei doi magistrați se repeziră la necunoscut, întorcînd spatele biuroului. Într'o clipă cel care intrase în cabinetul grefierului și era lingă biurou, luă hirtia arătată, o strecură în haină și eși fără sgomot.

Necunoscutul avea aerul că, din cauza grabei, nu poate să desfacă repede plicul, întirziînd însă dinadins.

Apoi pe cînd cei-l'ăți așteptau impacienți, rupse plicul.

— Bonuri! exclamă stupefiați d-nii Tătăranu și Mumuianu, bonuri!

— Da. Bonurile Străchineaschi!

— Dar ucigașul, ucigașul?

— Ucigașul sunt eă!

Numai Dumas ar putea spune cum «dacă trăsnetul ar fi căzut în acel moment» n'ar fi încremenit mai tare pe magistrați.

— D-ta! Tu... asasinul!... Dar cum, pentru ce te predai?

— Pentru că nu puteam face nimic cu bonurile, puteam fi descoperit dintr'un moment într'altul și mergeam la ocnă pe gratis. Acum cel puțin îmi rămâne cei 10000 de lei cu care m'ați premiat.

De-odată d. Mumuianu se repezi la birou.

— Hirtia, a dispărut hirtia! Ei! să vie jandarmii! Arestați pe acest om! Faceți-i percheziție.

— Nu e nevoie. Am scos eu tot ce am avut. Cit privește premiul, cîștigat foarte pe drept, căci v'am descoperit pe asasin, omul care era aci, îl încasează în acest moment și va pune banii în loc sigur.

D. Mumuianu căzu pe un scaun, picături mari de sudoare îi brobonau fruntea. D. Tătăranu se silea, fără să isbutească, să și fixeze ochelarii pe nas.

— Înainte d'a mă supune la un interogator, a-i fi bun d-le Mumuianu să mi mai oferiți una din acele excelente țigări de adineaori? întrebă ironic ucigașul.

Cortina cade.

Graur.

CE TE CLATINI

— Parodie —

Amicului G. I. — Bălar.

Ce te clatini, măi Bălan,
Rezemat de felinar

Și de nimeni n'ai habar?

De ce nu m'ași clătina

Dacă 'i goală sticla mea...

Vinul scade setea 'mă crește

Și bănuții mi-î rărește.

De-o privesc coala pe dungă,

Văd că-î goală biata pungă

De privesc mai dintr'o parte

Crișma-î ici, casa-î departe.

Și de ce să nu mă plec

Dacă kilele se trec...

Pe la nas, printre sughite,

Sbirnînd trec musculițe

Ducînd gîndurile mele

Și norocul meu cu ele

Și le vezi din cînd în cînd

Prin pahare înotînd

Și se duc,— ca litrele—

Scuturînd elitrele,

Și mă lasă amețit

Chefuit și chircilit,

Cu ciubucul singurel

De mă mingîi doar cu el.

Gep.

EXPLICAȚIE JUSTA

Joî, la Cameră, se discuta budgetul Eforiei sf. Spiridon din Iași.

D. Al. Constantinescu P. vorbind de ospiciul de alienați de la Socola, reclama să se facă mai multe îmbunătățiri.

D. Tănase Gheorghiu, efor, a răspuns că budgetul ospiciului e ast-fel întocmit în cît nu se mai poate face nimic.

— Apoi cînd e vorba de un ospiciu de nebuni cum n'o să fie budgetul desechilibrat, a ripostat d. Villacros, în ilaritatea generală.

Rezon!

O VIZITĂ DE POLITEȚĂ

Proprietarul unei case mari, aproape toată închiriată «cu luna», printre chiriași avea pe unul surd, care tot-d'una îi plătise chiria prin intendentul-ingrijitor al caselor. Proprietarul era ofticos în ultimul grad. Cum surdul nu'l văzuse nici-odată, a crezut că-î politicos din partea lui să-î facă o vizită, și l'a pus pe intendent ca să-l anunțe.

Ofticosul a răspuns că îl va primi după amiază.

Chiriașul, la auzul vestei, s'a îngrijorat— a început să-și facă planul cam ce are să vorbească cu proprietarul, fără ca el să strige tare, nici cel-l'alt să observe că e surd. Și și-a făcut un plan, dacă plan poate fi numit— a aranjat mai din'nainte conversația.

«Cum sunt surd, și-a zis el, eu am să-î zic: bună-ziua! iar el are să-mi mulțumească. Pe urmă, am să-l întreb de sănătate; și el ca toți ofticoșii cari tot speră că se va vindeca, îmi va răspunde că-î merge mai bineșor. — Imi pare bine! o să-l îmbucur eu. O să-l întreb cu ce doctor se caută; el o să-mi răspundă un nume oare-care. — Foarte bun!... foarte bun! am să-l laud eu. — Și ce medicamente luați? El are să-mi spue ce ia; eu am să-l încurajez, zicîndu-i că sunt foarte bune și că să le urmeze înainte. Apoi, o să-mi iaună bună ziua, el are să-mi mulțumească; și am să plec fără ca el să bage de seamă că sunt surd».

La ora hotărîtă, surdul se prezintă proprietarului, care îl primește stînd în pat, cu spatele înfundat într'un maldăr de perne.

Surdul, fricos, încet de tot, îi dorește «bună-ziua»; ofticosul îi mulțumește dînd din cap, cu mîna dreaptă îi face semn spre un scaun de lingă ușe— ca să ia loc.

Surdul: — Cum măi mergeți cu sănătatea?

Ofticosul: (foarte abătut din cauza umezelei care a cuprins atmosfera de aproape două luni de zile) — Prost... foarte prost!

Surdul: — Imi pare bine!... îmi pare bine!

Ofticosului îi se pare că n'a auzit bine... din vinăt se face negru ca pămîntul, tremură de minie.

Surdul își urmează conversația ticluită de acasă.

Surdul: — Și, cu ce medic vă căutați?

Ofticosul: (furios) — Cu dracu!

Surdul, (cu fața luminată de mulțumire) — Da?... Am auzit și eu... toate dibacii doctor... cel măi specialist în boale de piept.

Ce medicamente v'a recomandat?

Dacă ofticosului îi mai rămăsese cîte-va picături de singe sănătos, cu siguranță că s'a stricat și alea de atîta îndrășneală... Nu măi poate... simte că să înneacă... cu ochii bolbocați spre călăul care stă liniștit pe scaunul de lingă ușă, măi mult urlă... un cuvînt murdar îi șueră printre buzele subțiri, vinete și uscate:

— Rahat!!

Surdul: (radios) — Foarte bune!... Foarte bune!... Să urmați înainte, că numai așa vă faceți sănătos... Și eu am suferit de boala dumitale și tot medicamentele astea le-am luat. (întinzînd brațele în lături și bombîndu-și pieptul). Ia privește cît sunt de sănătos!... crapă pelea pe mine!!

Ofticosul, sfîrșindu-se peste măsură, ridică brațele în aer...

Surdul: (crezînd că l'concediază) — Bună ziua, d-le proprietar.

Ofticosul: — Du-te dracului!... cu tot neamul tău!

Surdul: — Mulțumim!... Cînd voiî avea timp măi vin.

Ofticosul a murit la o săptămînă în urmă, spre marea surpriză a medicilor, cari nădăduiau să l'ducă cel puțin pină la toamnă. Avea omul parale, și plătea după fie-care vizită.

Și numai din pricina unui chiriaș surd!

Nae.

O XENOPOLEMICĂ

Din Iași a sosit vestea că d. A. D. Xenopol, profesor de istorie, s'a apucat de istorii D-sa a întîlnit pe d. V. Săghinescu în strada Muzelor și i-a administrat cîte-va bastoane.

În strada Muzelor... Ciudate inspirațiuni dau oamenilor Muzele din Iași: (Prin muzele din Iași să nu se înțeleagă Borta Rece și Finkelstein, ci muzele din Mitologie).

Clio, muza Istoriei, a fost de sigur încintată de vitejia istoricului A. D. Xenopol; Terpsichora, muza danțului, a admirat pe d. Săghinescu cum juca tontoroii; muza Muziceii a găsit probabil că d. Xenopol bate măsura cu bastonul pe spinarea pacientului măi abitir ca un capelmaestru; iar Thalia, muza Comediei, o fi ris de s'a strîmbat.

SCRISOARE DIN CONSTANȚA

1 Februar

Halal de tra!,
Cu cer de Mai,
Cu vînt de-April,
De bărci cadril
Pe întinsul clar
In Făurar.

2 Februar

Dar, ce folos?
S'a întors pe dos
Și acum, poftim!
— Ah, aferim !..
Ne-a făurit
De ne-a topit,
Cadril forțat
De ger turbat,
De valuri șul,
De vînt tehuî...

Ah, urs pocit
Tu ne-ai picnit ¹⁾
Căci ai eșit
De post lihnit
Din groap'afar'
La'ntii Făurar
Stil nou și vechi...

Da s'o fi rupt
De atita supt
Laba-ți de urs
— Bale și-au curs
După vînat?
Să fi răbdat
Pin pe 'noptat...

La soare cat:
Mai vinovat
De cit toți tu
Ai fost, că nu
Mureai de ai fi
Dormit o zi..

Ah, mare, zi
Odată: ho!
Și-ți jur că n'o
Să mă mai leg
Un an întreg
De mersul tău,
Măcar mai rău
S'ajungî... De-ți faci
Milă să tacî
S'adorm un ceas,
Ș'apoi te las
De cap să-ți faci...

Ileana.

1) Ci-că e o zicătoare care spune că ursul are obicei să iasă din vizuină în ziua de Febr. (Se știe că dumnealui obișnuște să stea două luni sascuns sugîndu-și laba în dorul altor bunătăți) Dacă se întîmplă că ziua de întîi Febr. e fără oare ursul pleacă în pădure și chiamă Primăvara. Dacă însă devine cu soare, cum ese din vizuină se sperie de umbra lui proprie și fuge în apă chemînd iarna din nou.

De la examenul învățătorilor

Zilele trecute s'a ținut examenul învățătorilor pentru obținerea titlului de institutor. In comisiunea examinatoare erau d-nii Halița și Moga.

O învățătoare, fată drăguță, pudrată și inzorzonată, par'că era pregătită de ba! mascat nu de examen, se prezintă inaintea comisiunei.

Comisiunea o pune să citească din Herbert Spencer și îi cere oare-cari explicațiuni asupra chestiunei educațiunei.

Învățătoarea dă cite-va răspunsuri cari, deși pe romînește, dovedeau totuși că demozela e chineză în materia asupra căreia era chestionată.

D. Halița, enervat, luă cuvîntul la un moment dat și începu o disertație savantă despre influența de guvernămînt a unui stat asupra sistemului de educație, despre revolta școalei Baconiene contra vechilor principii de educație Aristotelice, etc. etc.

D'odată însă, d. Moga, foarte serios, intrerupse de-odată pe cruditul său coleg și adresîndu-se gentilei dar chinezei învățătoare :

— Ai putea să-mi spui dumneata domnișoară cum alegi ouăle să le puî la cloșcă?

In toată sala a izbucnit un ris omeric. Ce mai umbla d. Halița cu Bacon, cu Aristotel și cu mofturi d'astea? Numai d. Moga a știut cum s'o ia pe candidată.

CULMEA GRAMATICEI

In redacția unui ziar.

Redactorul (citînd un articol). «Dumnealor cari și-au făcut din chestia națională un cal de bătae...»

Secretarul de redacție (intrerupînd). Pardon... capă de bătae.

Redactorul. De ce?!

Secretarul. — Chestia națională este de genul feminin, deci nu poate fi cal, ci eapă.

UN NOU ZIAR UMORISTIC

A apărut în Rîmnicu-Sărat un ziar care nu e de loc ca Rîmnicul; și-i zice «Viitorul», deși e fără viitor,— cum se va vedea din cele de mai la vale.

In frunte, noul ziar publică un proces-verbal, în care spune că :

«Subsemnații cetățeni alegători din județul Rîmnicu-Sărat, în urma dorinței exprimate și in baza autorizațiunei date de d. C. Gr. Cantacuzino, șeful partidului conservator; avînd în vedere necesitatea formării și in județul nostru a unui partid conservator, intrunîndu-se azi în localul Hotelului Splendid din București, am decis constituirea într'un comitet de inițiativă și acțiune, avînd de scop propagarea ideilor con-

servatoare in județul nostru, proclamînd de șef local pe d. Mihail G. Cantacuzino».

Procesul-verbal este semnat de opt persoane mari și late. Numărul e suficient—nu și persoanele—pentru a forma o listă ministerială, dar trebuie să convie «Viitorul» că e cam mic pentru a forma un partid cantacuzinist care-și face tot-d'auna o fală din cantitatea partizanilor săi.

«Viitorul» explică ast-fel motivul care l'a făcut să apară :

«Voim dar ca înființînd această gazetă, să propagăm prin ea ideile conservatoare, imaculate de corupțiunea moravurilor, can-grenă așa de întinsă și periculoasă».

Ceea ce ar denota că partidul cantacuzinist a adoptat și el idealul asanării moravurilor. Bravo «Viitorule»!

Mai departe, ziarul râmnician nesărat scrie :

«Suntem deci tineri entusiasmați, utopiști poate, fără experiența viclenilor politicianilor de meserie, dar cu hotărîrea de a lupta cu curaj spre a ajunge la ținta nobilă ce ne am propus. Misiune grea recunoaștem, dar să sperăm salutară organismului nostru social aproape cadavru».

Intr'adevăr, nobilă țintă și-au ales tinerii entusiasmați și utopiști de la «Viitorul». Nobilă și mai ales grea, căci nu-i glumă să-ți propui a fi salutar unui organism social aproape cadavru. Asta însemnează «aproape» să 'nviezi morții, boscărie pe care am fi curioși s'o vedem și noi.

Să continuăm însă să explorăm colonele «Viitorului», o adevărată mină de... spanac pentru noi aștia de la «Zeflemeaua».

Trecem peste un articol care este intitulat «Tase Tănase» și in care e probabil vorba de directorul Ziarului «Viitorul» căci mai rar Tase Tănase de cit cel care scrie in articolul următor «Telegrafia fără sîrmă» că :

Telegraful face lucrurile imposibile posibile, el transmite semne din Australia in Europa in cite-va secunde, mai mult de cit atit se poate întimpla ca vestea despre un mare foc, care a avut loc in București să fie anunțat in Filadelfia cu cite-va ceasuri înainte de a fi izbucnit in București».

Hei, asta-i mai boacăna de cit toate! Cerem să se dea «Viitorului» un brevet pentru invenția acestui telegraf năzdrăvan, grație căruia probabil oamenii de prin Australia și Filadelfia or fi rîzînd de caraghioslicurile «Viitorului» înainte ca ele să fi apărut in gazetă.

O DORINȚĂ

— (Eroul e împieगत la Finante) —

Boccia lui persoană,
Lizetei n'a plăcut.
A zis, așa 'ntr'o toană,
Că e sărac și slut! —

In nopți de insomnie,
Bocește-al meu erou.
Curg lacrimi — grozăvie!
Din ochii-i mari de boi.

— O soartă nendurată,
Tu viața mi-ai sdrobotit
Cu mina'ti blestemată
Cind nasul mi-ai lungit!

Mi-e fața ca bidonul (*)
Și ochii mi-s șasiu,
Dă-mi, ah, dă-mi milionul
De vrei să mă mingii! —

Sau dă-mi, zău, mie slujba
Lui dom' Parisianu,
Și vei vedea ce fercheș,
Drăguț, voiți fi la anul!

Veni-va milionul
In palmă, colea, tranca!
Și fața-mi ca bidonul
O va pupa golanca!

p. conf. Mimi Pinson.

LOGICĂ

— Ce se întâmplă cu o persoană care
bea prea multă spumă de drojdie?

— Face spumă la gură.

D'ALE d-lui AUREL BLEGESCU

Am adus la cunoștința omenirii că d.
Aurel Gebleșcu din Craiova, directorul
valorosului ziar «Steaua Olteniei», a în-
ființat o ligă pe care d-sa o intitulează:
«Liga de rezistență și agresiune».

Ei bine, d. Aurel Blegescu s'a supărat
pe noi și pe alți confrăți, și în ultimul
număr al ziarului d-sale ne țintuește la
stîlpul infamiei.

Imparțialitatea ne obligă să reproducem
energica filipică a d-lui Blegescu, care
— deși îndreptată în privirea noastră —
este o adevărată perlă în literatura noas-
tră umoristică, atît de săracă.

Iată ce scrie «Steaua Olteniei»:

«In resumat dar, constatăm că d-nii Raneti,
mamzerul de la «Adevărul», d. Streitman, d-nu
Pizani și alți de acest soi, trebuie să'și fi zis
cam ast-fel: Auzi d-ta, Aurel Gebleșcu să se
ridice cu liga de rezistență și agresiune; auzi,...

*) Espresia aparținînd eroului, subsemnata
nu are nici o răspundere.

să apere averea cetățenilor contra budgetofa-
gilor fiscali și alți de tot soiul... astea toate
sunt de domeniul umoristic... lasă să plătească
cetățenii acestei țări, cit de mult Statului să
fie jefuiți în averea lor, ca apoi stăpînii noștri
să'și creeze lefuri grase, diurne mari, gheșef-
turi, etc., ca apoi să ne dea și nouă lefuri
grase, la ziare, ca apoi să'și lăudăm și să fa-
cem chefuri, cu banii dupe spinarea poporului,
pe la Capșa, pe la Enescu, pe la Vila Regală,
etc... Ei d-lor Raneti, mamzer de la Adevărul,
d-le Streitman și d-le Pizani... ați voi d-stră să
fie așa însă vezi, Aurel Gebleșcu și eu liga de
rezistență și agresiune, care reprezintă forțele
de producție ale acestei țări zice că nu se
poate una ca asta, nu voește a se spolia ave-
rea publică a acestei țări și vă zice și d-stre
dacă aveți buna-voință să vă supuneți acestei
hotăriri... (sic) și dacă nu voiți vă vom da la
testa pînă vă vom învinge...

«Trebuie să se înțeleagă odată cu caraghioșii,
nu pot discuta oameni inteligenți și serioși
care se ocupă de interesele acestei țări.

«Acești d-ni caraghioși mai au și pretenția
ridiculă de a fi totul în presa Romînă; pe cînd
Aurel Gebleșcu tot ce scrie zic ei, este de do-
meniul umoristic.

«Ei, asta nu să poate d-lor caraghioși, dacă
v'am lua origina de unde sunteți și ce repre-
zențați, am rămîne încemeniți de cea-ce am
dovedi; cu toate astea însă, noi nu vă zicem
să nu vă ocupați locul ce vi se cuvine în presă,
dar, cînd însă vedem că vă luați nasul la pur-
tare, ei atunci să schimbă lucrurile, vă dăm
la testa ca să vă ținem în respect și să fiți la
locul d-stră.

«Aurel Gebleșcu tratează chestiuni serioase
și poate să dea un ton în presa Romînă, nu
puteți și nu sunteți în stare să îl discutați voi
niște caraghioși și ca probă pe lingă diferite
alte curente ce a creat, a dat și un ton în
presa Romînă, este că, liga noastră de resis-
tență și agresiune, a avut ca efect că ziarul
Acțiunea, a înființat liga contra escrocilor pe
care o salutăm cu bucurie și din care ne de-
clarăm că faceam și noi parte din ea; numai
prin înființări de ligă, putem infera și face să
dea înapoi, apucăturile despotice ale unui gu-
vern de bun plac.

«Mai sunt încă o serie de caraghioși, care
iarăși ar voi să facă pe zeflemistii, crezînd că
fac spirit.

«Aceștia sunt cei afară din presă, care și
permît a discuta oamenii inteligenți și serioși,
care și închipue că pot să facă spirit, dar care
în realitate de proști ce sunt dau și în gropi.

«Facem cunoscut acestor proști și caraghioși
să și moae nasul, căci în caz contrariu dacă
cumva ne va provoca; apoi, vom face puțin
exercițiu forțelor noastre musculare; le vom
aplica cite-va Turnigiene de le va lua foe o-
brajiu, așa că vor fi siliți să dea fuga, să și
bage capul în ver-un hărdău cu apă, ca să și
î stingă să și răcorească!

«Cînd dar oamenii inteligenți și serioși care
se ocupă de interesele acestei țări, sunt stră-
găniți în mersul lor înainte, credem că ne-am
făcut datoria de i-am arătat cine sunt și mo-
dul cum trebuie luptat în privirea acestor car-
ghioși și proști, fie din presă fie afară din
presă.

«Scurt dar, pentru caraghioși și proști din

presă avem la dispoziția d-lor condeinul, care
vom primi lupta pe ori-ce teren și ori-cum ar
voi și care le promitem a i răpune la primul
atac.

«Pentru caraghioși și proști afară din presă
avem la dispoziția d-lor, Turnigienele spre a i
pune la rezon atunci cînd și-ar lua nasul la
purtare!

«Credem, că ne-am explicat cu suficientă!»

Din parte-ne declarăm că continuăm
a ține la dispoziția d-lui Aurel Blegescu
ziarul «Zeflemeaua» care vom primi lupta
pe ori-ce teren și care îi promitem a i
răpune la ori-ce atac, care... etc.

EPIGRAMA

Luț A. D. Xenopol.

Are greutate
Ce ai scris dumneata:
Treî-zece de volume —
Treî-zece de oca.

* * *

Unul june poet.

Ai nevoie de parale,
D'un protector mai levent;
Ai nevoie de reclamă,
De palton și de talent.

Teleor.

JUDAISMUL ROMÎN

Administrațiunea «Cronicei Israelite» a
trimes cititorilor săi o adresă tipărită pen-
tru a-i invita să sprijine acest — cum îl nu-
mește adresa — «ziar săptămînal evreesc
la care colaborează cele mai distinse pene
ale judaismului romîn».

Adresa se termină cu aceste cuvinte:

«Considerîndu-vă dar din nou ca abonat
al ziarului nostru, ne permitem a vă tri-
mete salutări evreesci.»

Noi credeam că judaismul romîn numai
carnea o împarte în două: *trif* și *cuser*.
Iată însă că și salutările sunt de două fe-
luri: salutări evreesci și neevreesci.

Care va să zică dacă i-oî da eu «bună
ziua» d-lui Ilic de la «Cronica Israelită»,
el o să'mi răspundă:

— Bonjur ovreesc, domnule!

Îl previu să nu'mi răspundă așa, căci
sunt în stare a'mi permite să i trimet o
salutare turcească ce nu o să i placă de loc.

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

Mimi Pinson. — Cealaltă poezie era prea
jalnică pentru un ziar bonvivant ca «Zefle-
meaua». Nu s'ar putea să lepădați o clipă
masca? Discreție de duhovnic.

DUPĂ TREI ZILE

Ies a iubit o blondă fată
Cu aerul de heruvim.
L'am întrebat cum a găsit-o
El mi-a răspuns: -- «Sublim! sublim!»

L'am mai văzut după trei zile
Și iarăși l'am mai întrebat,
Și 'n loc de sublim îmi răspunse
Un melancolic: -- «Sublimat!»

Cinic.

UN MIJLOC „MEDICAL” PENTRU A AVEA CLIENTELĂ

Acum cît-va timp pe zidurile Capitalei fuseseră lipite niște afișe al căror coprint era un soi de manifest, pe care un Hipocrate modern, ce după cum se va vedea nu face pe ipocritul și nu neglijează reclama, îl adresa concetățenilor săi bucureșteni.

Iată cam ce spune d. dr. Em. Florescu (Blumenfeld) în apelul său la o clientelă:

«mă găsesc tot-d'a-una gata să servesc conștiincios și desinteresat cînd nenorocirea v'ar face să perdeți sănătatea; consider rolul meu de medic mai mult un apostolat de cit o profesiune, pentru aceea las la buna voință a clienților mei plata onorariului; casa mea este deschisă săracului și bogatului numai pentru dorința ce am de a face bine suferinzilor.»

Pe cînd aceste sentimente generoase se odihneau pe afișurile lipite în Capitală, *Monitorul Oficial* publica o decizie semnată de d. Vasile Lascăr, ministru de interne, în care găsim următoarele:

«D. dr. Em. Florescu, medicul spitalului rural Tîndăreii din județul Ialomița, iea bani de la bolnavii săraci la dispensariul spitalului, dînd celor avuți medicamente fără plată din ale spitalului, precum și material de pansamente;

A refuzat asistența în sat a unei parturiente săracă, și că a luat plată cite 5 lei de fie-care certificat din cele 34 ce a liberat la spital;

Asemenea, ține cîni în curtea spitalului, și că acei cîni au mușcat mai multe persoane cari au fost nevoite să intre în cura spitalului spre a se trata.

Pentru aceste motive și alte d. dr. Em. Florescu (Blumenfeld) este suspendat pe timp de șase luni.

* * *

Cu tot respectul datorit științei o să ne dea voe onor. d. reclamagiū să credem mai mult în spusele «Monitorului» de cît în acele ale d-sale.

De alt-fel proza oficială nu face de cît

să explice mai detaliat în ce constau «apostolatul, desinteresarea și dorința d'a face bine suferinzilor» de cît lirica proză a d-lui doctor.

Apelul la buna-voința concetățenilor păstrează însă o deosebită discrețiune în privința ciinilor d-lui doctor, ciini, cari după cum are aerul s'o spuie «Monitorul» serveau ca să aducă clientelă spitalului și ne prindem că clientelă săracă, pe care dispensarul spitalului nu prea o dispensa, pare-se, de unele mici «onorarii».

Noi putem să-i dăm un sfat folositor d-lui doctor, în chestia ciinilor, și fără nici un onorariū.

De oare-ce ciinii pot să procure clientela prin mușcăturile lor, să facă d. dr. Florescu cea ce se făcea la barierele Parisului bicicliștilor. Reparatarii de bicicletă își așezaseră atelierile la bariere și presărau cue, sticle sparte, și alte obiecte în drumul bicicliștilor. Se întîmplă tot soiul de accidente la mașini și bicicliștii trebuiau să se oprească la primul atelier, pentru a repara stricăciunile.

Doctorul Florescu (Blumenfeld) să dea drumul ciinilor, asmuțindu-i asupra trecătorilor și cînd oamenii mușcați s'ar uita să vază unde s'ar putea pansa, să apară d. doctor cu pantahuza către concetățeni.

Păcat că nu e și bacteriolog, că ar putea face afaceri frumoase cu dresarea ciinilor turbați.

Eseulap.

NIȚĂ ROTUNJEL

I

Mic de statură, capul mare, rotund, pitecele asemenea frumos rotunjit, picioarele scurte, rotunde, întreaga-i făptură formează un tot rotund, că de l'ai privi de departe, îți pare o ghiulea de tun. Aceasta a făcut pe toți să-l poreclească Niță Rotunjel. El, însă, a schimbat prin circiumi «porecla în renume». Și e mindru de această faimă. Vesel, comunicativ, cînd este la chef, sau ori pe unde își plimbă respectabila-i rotunjime, Niță Rotunjel descrețește frunțile, șterge lacrimile, răspîndește veselia, alungă nouri după cer, inseninează întreaga priveliște. Intr'o clipă devine prietenul tuturor, își prinde brațele vinjoase de gitul ori cui și e gata să îmbrățișeze pe ori-cine, numai consoarta lui să nu fie, căci ea, cînd apare în prag, cu glasul-i de clopot, cu privirea-i întunecoasă, îi strică dispoziția, îl smulge dintre prieteni și atunci și el îi smulge părul, desprinzîndu-i cocul în șuvițe.

— De ce ai venit femeie?! N'ai mîncărică?

— Nu.

— N'ai cafeluță?

— Nu.

— N'ai căldurică.

— Nu.

— Vrei un pahar de vin?

— Nu.

— Atunci ce vrei creștina lui D-zeu?!..

Și de câte ori, ast-fel nu l'a scos din circiumă și din sărite. Și-apoi trage-i și el păruială, măturînd strada cu ea. De cite ori n'a luat-o și cu binele, mîngîind-o ea pe o copilă de opt-spre-zece ani, pe obraz, pe ochi.

— Puiule, ții la Niță al tău?

— Țiū.

— Iubești pe Niță al tău?

— Il iubesc.

— Atunci de ce-l superi?

— N'am să-l mai supăr!

Și a doua zi, cum se 'nserează, ea pornește din circiumă în circiumă să-l caute.

II

Toată săptămîna Niță Rotunjel lucrează din greu. Nu gustă nici o picătură de vin. E omul cel mai cuminte. Duminica însă e a lui.

— N'a zis Dumnezeu: «șease zile lucrează, iar a șeaptea te odihnește!»... Șease zile lucrez și eu, iar a șeaptea... beaū. E ziua lui Dumnezeu și a mea. Omul trebuie să fie religios nevoe mare, alt-fel nu se poate. Religia întîi și pe urmă cele-l'alte. Și-apoi ce am avut și ce-am pierdut!? Ce, o să moștenesc pămîntul? O să trăesc cit jidovul rătăcitor?... O să-mi plîngă copii de foame? Alita am: o nevastă, un cățel și o pisică, — pe Fifita. Trei gurî dom'le! Sunt capabil să le hrănesc și-incolo ce-o da tirgul și norocul... Azi beaū la dom Pascale, mîine la dom Guță și mi-e bine.

— Bravos, nene Niță!

— De minune, d-le Rotunjel!

— Vivat fraților; sus cu ai noștri, sus și cu ai voștri. Trăiască România, vivat compania! ridică el paharul ciocnind cu toții. Din trei-patru grupuri, cite sunt, se formează un core mare, rotund și Niță Rotunjel la mijloc gesticulînd:

— Eū dom'le, am jucat în «hora unirei», eram copil p'atunci, dar am jucat. Era o horă mare, mare, toată suflarea romînească era prinsă la jocul de înfrățire. Și a fost o veselie și un chef mare de s'a dus pomena și ocaua lui Cuza se plimba din mină în mină. Și a curs vinul d-le, mai abitur ca necazurile cînd se leagă de capul omului.

— Sus cu «hora unirei!»

— Vivat, ocaua lui Cuza!

— Ce vivat d-le? s'a dus de mult! sus pină el cu obidă.

— Azi a ajuns ocaua cit năpirstocul. Dar să nu ne dăm învinși. Să luptăm ca la Plevna, să nu ne dăm învinși.

— Sus cu ocaua lui Cuza!

— Să cerem fraților «gubernului» să o înființeze iar. Să susținem sus și tare că poporul...

— Nene Niță, nene Niță, îl intrerupe unul, o femeie cu o pisică în brațe dă tircoale pe lîngă fereastră, vrea să intre.

— Ah! sfinte Pantilimoane! ține-ți-mă că-mi vine rău, mă clatin. Și Niță Rotunjel căzu în brațele unuia, când femeea sa, intră în prăvălie. Buimăcită de durere aleargă la el. Pisică se desprinsese din brațele ei.

— Niță, îl mișcă ea. Nițule, îl sgudue.

El nu dă nici un semn de viață. Atunci ea desperată isbucnește în plins, boicindu-se ca după mort.

— Ce mă fac fără tine. Nițule... ce mă fac?

Toți rămân înmărmuriți de spaimă. Ea continuă:

— Nițule cui mă lași? Nu 'u e milă de mine?... Incoț'o să apue, puiule. Cum o să înserez fără tine frăioare? Ni...țu...le!... Ni...țu...le!

Prietenul în brațele căruia căzuse Rotunjel, doborât de greutatea corpului său, se prăbuși mototol cu el la pământ. Cu mare anevoință fu așezat pe un scaun.

— Dar ce-i-a venit nenisorule?

— Bietul Rotunjel!

— Era tare ca tunul.

— Niță, Niță! Deschide ochii soro! Te-ai supărat pe mine? Iartă-mă și matale. Nu te mai supăr nici o dată. Să n'am parte de Fifța noastră!

Fifța, cu cercei la urechi, cu gitul prins într-o panglică roșie, se urcă pe scurteica de plisă a stăpînesei, se urcă pînă la umeri, cade, iar se urcă.

— Milostivește-te!... nu iubești tu pe Fifța noastră? Dacă nu pentru mine soro, pentru ea suflețele. Nu te mai «derangim» nici o dată!

Niță Rotunjel ridică puțin o pleoapă.

— Așa puiule, deschide ochii mari, mari!

— Oțet de trandafir, oțet de trandafir, strigă unul, să-l luăm greața.

— Vin, vin, zice Niță, că'i singele lui Kristos, te scoală după boală, te înviază chiar. Omul trebuie să fie religios mai întîi de toate...

Cu ochii scâlțați în lacrimi, dar cu inima ușurată, consoarta lui Rotunjel îngenuche împreună cu Fifța.

— Iartă-ne suflețele!

— Ertate să fiți și de D-zeu și de mine! Și madam Rotunjel și Fifța pleacă.

După ce Niță Rotunjel răsturnă cîte-va pahare de vin pe git, începu cu autoritate:

Ce vreți dom'le, mi s'a urit să mă fac teatru prin mahala, mi s'a urit în toate zilele tîmbălău, scene. Mi-a venit dom'le o idee, — mie îmi vine în tot-d'auna... M'am făcut că leșin. Și am scăpat de ele.

— Trăiască ideea!

— Sus cu dom' Rotunjel!

— Am întors politica pe dos, că nu măi mergea. Am făcut pe «diplomatul» și a eșit bine. Nu vezi d-le cum merge țara cu politica?!...

Azi trebuie să avem cîte o idee, să fim diplomați, alt-fel s'a isprăvit cu noi.

— Just!

— Reson!

— Trăiască ideea!

Și glasul tuturar se făcu tot una cu glasul fermecător al paharelor în care curge spumosul vin în valuri purpurii.

III

Purtat pe umerii spătoși ai prietenilor, în strigăte de veselie, Niță Rotunjel, ca un eroi legendar, cu tot alaiul intra triumfal în circiuna de peste drum.

— Să bem fraților și la dom' Guță! Să nu-l ocolim, că miine-poimline o să fie delegatul mahalali... Cu roșii am băut vin roșu, cu albi fraților să bem alb.

— Să vie un chil, — dar cu «arama»!

— Și altul, — dar de «cristal»!

— Și 'ncă unul, — dar «ruginiu»!

— P'aci 'mi las eu banii și necazurile.

Dom' Guță și dom' Pascale să le poarte de grije. Eu fraților vream să n'am nici unul, să fiu «idependent» că de ce ne-am luptat pentru «idependență»... Suflețele, mă dojenește consoarta, vrei să murim pe drumuri... Să ne «asoțiem» puiule. Un franc, doi, nici bagii de seamă și te pomenești că-ți vine ca din senin: muzică, dric, ciocli, popi. Fugi femeie, o cert eu, nu măi cobi a moarte. De ce să mă asociez? Nu sînt asociat fără parale la dom' Pascale și la dom' Guță. Fraților, aci e dibăcia.

Omul trebuie să fie diplomat și 'ncolo nu'i trebuie nimic.

Și apoi dacă o fi să mor, ce e? Ori d-nu Guță ori d-nu Pascale n'o să mă îngroape cu dricul primăriei? de ce sînt ei delegați, să aibe grije de popor!

— Sus cu dom' Rotunjel!

Și iarăși purtat pe umerii spătoși ai prietenilor în strigăte de veselie, Niță Rotunjel, cu două sticle în mină, ca un eroi legendar încărcat de trofee, e dns spre casă în triumf, iar în aerul rece de iarnă vocea lui puternică răsună din cînd în cînd:

— Am trei suflețe dom'le, trei suflețe, trebuie să 'ngrijesc și de ele!...

Gest-București.

ASASINUL STRĂCHINEASCHI

D. Saita, *prefectul poliției*. — V'am adunat, domnilor inspectori, ca să ne consfătuim asupra chestiunei prinderii asasinului Străchineaschi. Ce mai știți nou în privința asta?

I inspector. — E un mister!

II inspector. — O taină nepătrunsă!

III inspector. — O enigmă!

D. Saita. — Totuși, trebuie să fie prins negreșit. Străchineasca n'a fost încă înmormîntată. Cadavrul ei, conform legii, așteaptă la morgă confruntarea cu ucigașul.

Un servitor. — Domnule prefect...

D. Saita. — Tu să tacî din gură, n'ai cuvîntul, nu ești licențiat!

Servitorul. — Vream să vă întreb dacă mai aveți nevoie de mine, că m'aș duce să mînc.

D. Saita. — Du-te... Înțelegeți bine,

d-nilor inspectori, că victima nu poate să stea la Morgă o vecinicie; n'avem intenția să transformăm pe Străchineasca în mumie egipteană.

I inspector. — Dacă am implica o poziția în omorul Străchineaschi, acuzînd pe vre-unul din membrii ei fruntași?

D. Saita. — Asta-i o idee, am s'o comunic d-lui Lascăr.

II inspector. — Eū cred, d-le prefect, că asasinul trebuie să fie Leonida, dresorul ăla de cîini care a dat reprezentații la Circul Sidoli.

D. Saita. — De ce?

II inspector. — Numaî așa s'ar putea explica faptul că nici unul din numeroșii cîini ai Străchineaschi n'a lătrat în momentul cînd asasinul a intrat în casă.

III inspector. — Leonida a murit d'acum două săptămîni, n'ați citit telegrama din «Universul»?

D. Saita. — Atunci, după toate probabilitățile, n'a săvîrșit el omorul.

I inspector (*cu convingere*). — Așa cred și eu.

D. Saita. — Un lucru trebuie să vă măi spun. În cazul cînd prindeți pe asasin, întrebați-l dacă posedă vr'o diplomă universitară. Numaî de va răspunde afirmativ, să'l aduceți la poliție; știți că d ministru de interne nu vrea să admită la poliție de cit titrați.

Coco.

O REPREZENTAȚIE CAM LATĂ

În afișul unei reprezentații pe care «societatea Tinerimea artistică» o va da în saloanele Clubului German, figurează între altele în program:

«D-nii Const. Macri și Ovidiū Zamfirescu vor recita din piesa *Trădarea* de Const. Macri actul al V-a tabloul al XVII...»

Iar la sfîrșitul afișului vedem următoarea mențiune.

«Din cauza marelui program reprezentația va începe la orele 8 jum. precis și va dura pînă la 5 dimineața.»

Dumnezeule, dar dacă s'ar fi jucat întreaga piesă *Trădarea*? Probabil reprezentația ar trebui să înceapă prin Februarie și să dureze pînă pe la Crăciun.

Numărul pe luna Ianuarie din

REVISTA TEATRELOR

Director: Ioan I. Livescu

Coprinde un sumar bogat și frumoase ilustrațiuni.

VIZITAȚI

EXPOZIȚIA PICTORULUI VERMONT din Pasagiul Român, deschisă în toate zilele. Intrarea gratuită.

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, NO. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURÎ ALBE ȘI NEGRE

DIN VILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUFTEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUFTEA

EXCELENȚA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzeturi din Buftea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

FARMACIA A. ALTAN

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
In București se găsește de vânzare la „L'Indépendance Roumaine”, la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de **10 bani**, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMA ALBASTRĂ

cuprinzând cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarasconi.
D-nii depositarilor din provincie ai „Zeflemelei” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală câte volume doresc.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din „Zeflemeaua”.

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

MIRCEA G. PETRESCU

FOST MAGISTRAT, AVOCAT

S'a mutat Str. Columbilor 4 bis

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

BUCUREȘCI

Talentatul pictor Nicolae Vermont a deschis o expoziție în Pasagiul Român No. 31 (Calea Victoriei).

Expoziția va fi deschisă în toate zilele de la 9 — 12 dimineața și de la 2 — 7 seara.

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR ÎN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA IȘI DA

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.